

Oktober 1982. Het is een zondagavond, rond halfelf. Licht euforisch loop ik naar de dichtstbijzijnde telefooncel, gsm bestond nog niet. Pas afgestudeerd, werkloos, maar toch de eerste grote journalistieke primeur van mijn leven: in mijn slaapdorp M. is er die avond een coalitiewissel voltrokken, de CVP is naar de oppositie verwezen door een paarse coalitie avant la lettre. En ik, ik weet het als enige, nog voor de grote radiojongens van de BRT. Ik kan het bericht lanceren op mijn vrije radio, Radio Reflex, 102.7 FM.

Met mijn laatste muntstuk bel ik de studio op, en vraag die andere werkloze aan de andere kant van de lijn om mij de antenne te geven. Ik heb hem nooit eerder gezien of gesproken. Een gesprek ontspint zich.

- Geef mij de antenne, ik heb hier de grootste primeur die we ooit gehad hebben, de nieuwe burgervader van M.

- Heb je even geduld?

- Niet echt, ik ben met mijn laatste muntstuk aan het bellen. Hoezo?

- Ik heb net een plaat opgelegd.

- Hoelang duurt die nog?

- Een suite van Bach, zo'n 30 minuten, schat ik.

Naar aanleiding van de 75ste verjaardag van de openbare radio-omroep vertelt een redacteur of medewerker van 'De Morgen' aan welk radioprogramma hij of zij de beste herinneringen heeft.

Vandaag: Yves Desmet over een reus van een radiomaker, Pat Donnez.

DE TIJD VAN TOEN

LEGENDARISCHE RADIOPROGRAMMA'S

TITAANTJE

■ Pat Donnez.

(Foto VRT)

(even stilte)

- Je geeft me nu antenne, of het is de laatste plaat die je in je leven opgelegd hebt.

- Oké, oké, jij je zin, klootzak.

De werkloze aan de andere kant van de lijn heette Pat Donnez, en nadien is het gelukkig nog goed gekomen tussen ons.

Ooit hadden we zelfs samen met een leuke bende een radioprogramma met de naam *Klapgat*, een talkshow nog voor die op televisie uitgezonden werden.

Wendy Van Wanten lieten we teksten debiteren over het spleetje van Verhofstadt, die toen nog wel naar vrije radio's kwam. Aan Jos Vandelloo werd ooit de vraag ge-

steld: "We hebben uw boeken hier op een stapeltje gelegd, da's net 29 centimeter hoog, en toch hebben we geen letter literatuur gevonden. Hoe verklaart u dat?" Het verwondert me tot vandaag dat de man zelfs bleef zitten om te antwoorden.

Voor mij wenkte de krant, Pat ging naar de grote radio. Omdat het, ook al is het lucht, zijn ding is. Niet het praatje-plaatje, maar de absolute volheid van het medium, dat hij beetje na beetje ontdekte. Het Eeuwfeest, de documentaires van *Piazza*, de reeksen over Bomans, Boon, Kongo, en al die andere grote radioseries. Uitzonderlijk, bijna pointillistisch gemonteerd, radio die geen behang is, maar dwingt om te luisteren. Het is een standdaardgrap bij onze begroetingen geworden: "Waar ben je deze week

weer een prijs gaan in ontvangst nemen?" Heel Europa vraagt hem inmiddels hoe hij het toch doet, zo'n perfecte radio maken.

December 2000.

- Ik begin met een nieuw programma en wil je als gast. Al was het maar om ook anderen over de streep te trekken om mee te willen doen.

- Je bent lief. Wat is het concept? - We interviewen een zielsgenoot van je over je diepste crisis, hoeveel je verdient, je hoogtepunt, van die dingen. Dan confronteren we je daarmee.

- Tof. Genadeloos. Hoe heet het? - *Titaantjes*.

Het werd het lastigste interview van mijn leven. Niet moeilijk, als die andere gewezen werkloze inmiddels meer van je weet dan je-

zelf. Geen enkele vluchtweg bleef over, een opgetrokken wenkbrauw van hem was voldoende om meteen weer naadloos in de schamele waarheid te treden en mijn ziel te laten pellen.

En dat doet hij nu al bijna vijf jaar, week na week. Telkens nieuw, verrassend, antwoorden ontlokkend die je nooit eerder hoorde, zelfs niet bij de kapotgeïnterviewden.

Gelukkig heb ik mijn dreigement van toen niet waargemaakt. Maar ik heb wel een dringend verzoek aan de Radio 1-leiding. Wanneer daar ooit beslist wordt om met *Titaantjes* op te houden, liefst niet in een al te nabije toekomst, mag ik dan als laatste Titaantje de naam Pat Donnez suggereren? En ik ken zelfs iemand die voor die ene laatste keer dan dolgraag zijn rol van interviewer wil overnemen. Hij heeft er nog eentje te goed van mij.

Yves Desmet
hoofdredacteur

Komt er nog aan: u. Morgen publiceren we in de laatste aflevering van *De tijd van toen* een selectie uit uw reacties. Late beslissers kunnen die nog tot 14 uur vandaag kwijt op cultuur@demorgen.be

De Morgen 22/06/2001